

tilsteder Anvendelsen af bevilgede Paaan uden under en ganske anden Control end den, som i 1858 til 60 har været gjort gjældende ligeoverfor Sæby Commune. — Det ærede 9de Medlem for Kjøbenhavn (Tuxen) udtalte som sin Mening, at man for at gaae ind paa det her foreliggende Lovforslag maatte have bedre Garantier for, at de Midler, som endnu skulde anvendes paa Sæby Havn, bleve fornuftigere anvendte, end Tilfældet havde været med de bethdelige Summer, som tidligere ere blevne anvendte. Jeg maa dog bemærke, at der er den væsentlige Forskjel paa de 50,000 Rbd., som have været bevilgede som Paaan af Statskassen, og de 10,000 Rbd., som der nu er Tale om, at Communen selv vil reise disse sidste uden Garanti eller uden umiddelbar Bistand af Statskassen. — Jeg troer ikke, at det vil være rigtigt under Forhandlingen her i Salen at ville drage de enkelte Mænd frem ved Navn, som have havt Andeel i Udførelsen af de hidtidige Arbejder ved Sæby Havn. Forsaavidt der fra et enkelt Medlems Side har været talt om, at der paahvilede disse Mænd et særligt Ansvar, maa jeg dog meddele som Oplysning for det ærede Medlem, at den Mand, som projecterede og udførte Foretagendet, allerede for længst er død. Jeg skal slutte med at gjentage det Ønske, som jeg udtalte ved Forelæggelsen af Lovudkastet, at Rigsdagen maatte være villig til at komme denne betrængte Commune til Hjælp, og jeg anseer det for at være overflødig, efter hvad jeg allerede har bemærket, at tilføie, at forsaavidt Communen bliver sat istand til at anvende Mere, paa Havneanlægget, da vil det kun blive anvendt, efterat Planen for Summens Anvendelse har været bifaldet af Indenrigsministeriet, ligesom der selvfølgelig vil blive ført et Tilsyn med, at Summen anvendes paa den engang bifaldte Maade.

Spønmærk: Efter hvad der allerede er udtalt om det sørgelige Resultat af de mange Penge, som ere anvendte paa Sæby Havn, skal jeg ikke videre indlade mig paa denne Side af Sagen. Jeg skal kun tillade mig at antyde, at det ogsaa kunde være ønskeligt, at et eventuelt Udvalg, som i denne Sag maatte blive nedsat, søgte at staffe sig nogen Oplysning om Sam-

menhængen med Anvendelsen af disse Penge, ikke fordi jeg just troer, at et saadant Udvalg vilde have Competence til i denne Anledning at fælde nogen afgjørende Dom, men fordi Undersøgelsen i et saadant Udvalg maaskee kunde føre til, at man gif videre med denne Sag, og navnlig fik en bestemt Oplysning om, hvorvidt noget Ansvar enten til den ene eller den anden Side maatte være at gjøre gjældende. Det forekommer mig ogsaa at være overmaade sørgeligt, at saa bethdelige Summer som dem, hvorom der her er Spørgsmaal, gjentagne Gange have kunnet anvendes og nu efter saa faa Mars Forløb skulle vise sig aldeles intet Resultat at have ført til. Jeg skal imidlertid udsætte min Dom i saa Henseende og ikke tillade mig at udtale nogen Formening om, hvorvidt der virkelig rammer nogen enkelt Mand eller flere Mænd i Forening nogen Bebreidelse i denne Henseende. Det er muligt, at tilfældige Omstændigheder, hvorfor Individet ikke kunne bære Ansvaret, have foranlediget den ulykkelige Stilling, hvori Sagen befinder sig. Jeg skal ogsaa erklære som min Anskuelse, at det vilde være ønskeligt i denne Sag at komme Indenrigsministeren imøde. Jeg troer, at denne ulykkelige Commune, enten der nu er begaaet Feil fra dens forskjellige Communalbestyrelseres Side eller ikke, i væsentlig Grad trænger til, at man kommer den til Hjælp, og forsaavidt kan jeg altsaa erklære mig ganske enig med den Tanke, der ligger til Grund for Lovforslaget. Derimod nærer jeg Tvivl om, hvorvidt det er nødvendigt, for at naae dette Niemed, at gaae saavidt som foreslaaet fra Regeringens Side. Jeg kan ganske vist erklære mig enig i den Slutningsbemærkning i Motiverne, hvori ogsaa Finansministeren sees at have været enig med Indenrigsministeren, at der ingen som helst Udsigt er til at faae det omtalte Paaan til Sæby Commune afdraget og forrentet paa den stipulerede Maade — derom troer jeg fornuftigvis ikke der kan være nogen Tvivl — men deraf forekommer det mig ikke at følge, at den anden Sætning, som ogsaa er udtalt er rigtig, nemlig, at en Eftergivelse er den eneste Maade til at redde Communen fra Undergang. Det forekommer mig, at man ikke behøver at gaae saavidt som allerede nu, a